

Jitka Světlíková

Hliněné tabulky

/zlomky eposu o světle/

Terezce

rukopis

Přerov 1985

/zlomek o početí/

Noční hladina se rozčeřila
Doteky kamínky Vzdálená chropotí
městská Skylla

Propluli jsme i Charybdou úzkostí
Ne temní
Vykřesáváme plamínek
Přiložíme se
hořící ke dni

/zlomek o prvních pohybech/

Nepatrně se zhouply zemské kry
Obracíš se ve mně
Patami opíráš se
do krajin dechu
do komůrek srdcebití

Nepatrně se zhouply zemské kry
tvými pohyby
ve mně
Lehčími
než
tlukot motýla
v klícce dlaní

/zlomek o ženské bříchu/

Kůže tamburína

Pupek pulec

Košík třešní

Pecen horáckého chleba

Obájená hora Říp

Chrámová klenba

Zlatokopův vak

/zlomek o čekání/

Rybář
času chystá síť
Stále jsem s rukama pustýma
Uzlíky šňůr plaší hejna
u dna
Vstříc rozběhnout se bojím

Oknem vítám tání Svítání
Jarní ptáci křičí úzkostí
A já rybníček
vesmíru
jejich křídly bitý
prosím ráno co ráno

Dej Bože ať dnes

zablýskne se té malé hvězdy
šupina
ať zavlní se hladina
Vydechnu si

už to
začíná

/zlomek o narození/

Březnový sníh se drobí
do mých útrob na úlomky sklíček
Sněží i zobáčky kosí
Sněží roztavené svíce

A pak
nesou

na rukách

narozené dítě

Roztátá klekám na tmu
Rybář shrabuje síť
Dítě má pěsti oříšky
A na břichu hořící knůtek

Náš plamínek

Nereziví
svítí

/zlomek o konejšivé lampě/

Opuštěna je archa
V nemocničním pokoji
noci
Nejprudší chvíle života
A musím být sama

- Děvčátko za dveřmi
tisíckrát zamčenými
spíš A poprvé
zdá se ti o lidských dlaních

V dolíku sleželé postele
bdím
Výbojkové světlo za oknem
zahání cizokrajné ibisy
Staré bolesti Úzkosti Bezmoci

Pouliční luna
Vichřicí rozhoupaná
Slyší mě
Tiší

- Děvčátko za dveřmi tisíckrát
kovanými
Spíš?

/zlomek o únavě/

Slunce
Pro tebe
nejsem
planetou v novu

Máš modré skvrny očí
Výbuchy světla
Znovu A znovu

Tvé ticho léká
A stejně noční křik
V dosahu sálavé korony
letím po drahách
tvých ekliptik

Ne rotací Letem
prolínám k životu
Až k Slovu

Slunce Moje dítě
Sladká je únava
planety v novu

/zlomek ukolébavky/

Jabloňové plody zavřely sušínky očí
Karavanám hor se v dálce cosi již zdá
V polích jsem zhýčkala plná hnízda
bažantí a křepelčí

Pískové cestičky vyšlapou sny k ránu
I měsíc ubývá A přiléhá si ke tmě
Poslední cikáda prosí ticho Ved' mě
A já sfoukla světýlko i v nejposvátnějším chrámu

/zlomek o něze/

Kolik nás obepíná
oceánů hoře
Poznáme jednou ten záliv
vlnu
která nese
ke chvíli
kdy je jen
dobře

Kdy čas naroste láskou
a ztratí se
v něze

sargasového moře